

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo: 21-06-2007	
11423/2004/300	
číslo: 027029/2007	Vyřizuje: JUDr. M. K.
přílohy: /	OSO BINE Mgr. Špachová

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Jaroslavy Skoumalové v právní věci žalobce **UNIKO ZLÍN, a.s.**, se sídlem Nádražní 1136, Vizovice, zastoupeného JUDr. Jiřím Stránským, advokátem se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Joštova 8, Brno, za účasti **České republiky – Ministerstva obrany**, se sídlem Tychonova 1, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 3R 037/06-Fr ze dne 21.6.2006,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. 3R 037/06-Fr ze dne 21.6.2006 se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 4 550,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Stránského, advokáta se sídlem Jandova 8, Praha 9.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce napadá žalobou rozhodnutí žalovaného č.j. 3R 037/06-Fr ze dne 21.6.2006, kterým bylo potvrzeno předchozí rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vydané v I. stupni správního řízení č.j. S 034/2006/DO-0246/2006/550/VŠ ze dne 20.3.2006 a žalobcův rozklad proti tomuto rozhodnutí zamítnut.

Pokud jde o označení žalovaného, tím je tu předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (zcela odhlédnuto od označení žalovaného v žalobě). Soud nutně musí vycházet z § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož je v daném případě žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Přestože před jedním správním úřadem jsou vedena správní řízení ve dvou stupních, kdy (při použití problematické terminologie) v prvním stupni rozhoduje „ústřední orgán státní správy“ a o rozkladu pak v daném případě „vedoucí služebního úřadu“ (§ 61 odst. 2 správního řádu), není pochyb o tom, že ve věci má být přezkoumáváno ono druhostupňové rozhodnutí, jež vydal předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Takto vymezený rozsah přezkumu je postaven najisto, neboť jiné rozhodnutí předmětem soudního přezkumu učiněno být podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, nemůže, specifikace napadeného rozhodnutí přitom není nijak spornou. Pro soud je tu tedy dostatek důvodů k tomu, aby byl zásadně připraven v žalobě aprobovat jak formální označení rozhodnutí ve smyslu „rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vydané ve druhém stupni správního řízení“, tak ve smyslu „rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže“. Za žalovaného však soud považuje předsedu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, na kterého je třeba nahlížet jako na správní orgán rozhodující ve druhém stupni správního řízení.

I. Podstata věci

Žalovaný společně se správním orgánem I. stupně rozhodl tak, že řízení o přezkoumání úkonů zadavatele České republiky – Ministerstva obrany v zadávacím řízení na veřejnou zakázku „Kontejner ISO C – nákup“, zahájeném uveřejněním oznámení otevřeného zadávacího řízení na centrální adrese dne 26.9.2005 pod evidenčním číslem 50012814, se zastavuje, neboť zadavatel neporušil zákon č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“).

Žaloba je vystavěna na následujících žalobních bodech:

Žalobce namítá a podrobněji argumentuje netransparentnost zadávacího řízení, neboť jednotlivé úkony a zadatelova tvrzení jsou vnitřně rozpornými, přitom zadávací dokumentace, jak byla v průběhu zadávacího řízení upravena, je neurčitá a nesrozumitelná. Žalobce především napadá skutečnost, že žalovaný akceptoval postup zadavatele, který v průběhu zadávacího řízení nezákonně změnil zadávací dokumentaci. Zadavatel to dle žalobce učinil ke konci lhůty pro podání nabídek tak, že se obsah zakázky stal nesrozumitelným. ZVZ dle žalobce striktně vyžaduje přesné určení zakázky, přitom změna zadávací dokumentace je podle ZVZ a účelu tohoto zákona možná pouze v rámci upřesnění a precizace nabídky; nepřichází v úvahu tak zásadní změna zadávací dokumentace, jak ji zadavatel učinil. Tato skutečnost je dle žalobce v rozporu s § 52 odst. 2 ZVZ a žalovaný společně se správním orgánem I. stupně měli rozhodnout o porušení ZVZ, nikoli řízení o přezkoumání zadatelových úkonů zastavit. Věcně se tato námitka opírá o skutečnost, že zadavatel požadoval podle zadávací dokumentace dodávku příslušného kontejneru s užitečnou hmotností

minimálně 18.000 kg, přitom v průběhu zadávacího řízení zadavatel k žádosti jednoho z uchazečů (později vítězného uchazeče) v režimu § 52 ZVZ změnil tento údaj v tom směru, že požaduje kontejner s nejvyšší povolenou hmotností nákladu minimálně 10.500 kg. Dle žalobce se jednalo o natolik zásadní změnu specifikace zakázky, která ve skutečnosti přivodila potřebu nového zadání veřejné zakázky. Tuto skutečnost dle žalobce připustil i žalovaný, který uvádí, že zadávací dokumentace byla v průběhu zadávacího řízení opravdu změněna. Žalovaný však s poukazem na skutečnost, že ZVZ problematiku změny zadávací dokumentace výslovně neřeší, dovedl, že případné změny či úpravy zadávací dokumentace nejsou v rozporu se ZVZ za předpokladu, že jsou učiněny zadavatelem s dostatečným časovým předstihem, aby na změnu zájemci měli možnost reagovat, resp. mohli nabídku sestavit a podat ve lhůtě pro podání nabídky. Přestože žalovaný dospěl k závěru, že zadávací dokumentace byla změněna, dle žalobce nesprávně dovedl, že změnou zadávací dokumentace fakticky nedošlo k zahájení nového zadávacího řízení. Pak tedy žalobce zpochybňuje závěr žalovaného, že zadavatel postupoval správně, když tutéž informaci, kterou poskytl k dotazu v režimu § 52 ZVZ příslušnému uchazeči, podal i ostatním uchazečům, kteří si předtím vyzvedli zadávací dokumentaci. To žalobce neučinil a nabídku nepodal z toho důvodu, že se nehodlal účastnit zadávacího řízení na dodávku kontejnerů podle specifikace v (původní) zadávací dokumentaci. Zatímco kontejner podle parametrů obsažených v (původních) zadávacích podmínkách by žalobce nebyl schopen dodat, kontejner, který by odpovídal zadávacím podmínkám po jejich změně v důsledku změny údajů týkajících se hmotnosti, k níž došlo v odpovědi na doplňující dotaz jednoho z uchazečů (později vítězného uchazeče), by již dodat schopen byl. Pokud by tedy zadavatel již od počátku požadoval dodávku kontejneru s maximální užitečnou hmotností 10.500 kg, pak by se žalobce hodlal o zakázku ucházet. Žalobce tvrdí, že byl zadavatelem s ohledem na konkrétní obsah zadávací dokumentace uveden v omyl, že jím vyráběné zboží nesplňuje technické předpoklady pro účast v zadávacím řízení, a proto si technickou dokumentaci od zadavatele nepřevzal.

Samostatnou námitkou žalobce brojí proti skutečnosti, že zadavatel nevyřadil nabídky, které nespĺňovaly požadavky zadání, čímž porušil § 61 odst. 1 ZVZ, přitom žalovaný takový postup zadavatele aproboval. Podle specifikace předmětu veřejné zakázky v zadávací dokumentaci měl být vstup do skladového prostoru kontejneru ISO 1 C řešen zadními dvoukřídlymi dveřmi, které budou osazeny tyčemi a uzávěry s úpravou TIR. Nabídka později vítězného uchazeče tyto požadavky nespĺňovala.

Dále žalobce brojí proti závěru žalovaného, k němuž dospěl v souvislosti s částí zadávací dokumentace (čl. 10.2. písm. e/ a f/), kde si zadavatel vyhradil právo odmítnout všechny předložené nabídky a právo neuzavřít smlouvu se žádným uchazečem. Toto ustanovení zadávací dokumentace je dle žalobce porušením § 65 ve spojení s § 66 ZVZ.

Žalobce rovněž obecně zpochybňuje postup žalovaného, který překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, popř. je zneužil, pokud při neexistenci

podrobné úpravy, jež by byla obsažena v ZVZ, vykládal jeho ustanovení o změně technických podmínek zadávací dokumentace v rozporu se zněním, důvodem a účelem ZVZ; tím žalovaný dle názoru žalobce připustil možnost obejití základních principů zadávacího řízení.

Ze shora uvedených důvodů, v žalobě podrobněji argumentovaných, navrhuje žalobce zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vydaného v I. stupni správního řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření důvodnost žaloby popírá a setrvává na závěrech, které prezentoval v napadeném rozhodnutí.

Pokud jde o změnu zadávací dokumentace, tu žalovaný připouští, že dopisem zadavatele adresovaným uchazeči (později vítěznému) byla zadávací dokumentace skutečně změněna. Zadavatel je oprávněn provádět změny či úpravy zadávací dokumentace, pokud jsou učiněny zadavatelem s dostatečným časovým předstihem, aby na změnu zájemci měli možnost reagovat, resp. mohli nabídku sestavit a podat ve lhůtě pro podání nabídky. Zadavatel v případě zkoumané veřejné zakázky pouze využil svého oprávnění změnit podmínky zadávacího řízení v průběhu lhůty pro podání nabídek; zadavatel tedy upřesnil provozní hmotnost a nejvyšší povolenou hmotnost nákladů ve vztahu ke chladicímu kontejneru. Pokud žalobce vytýká žalovanému, že napadeným rozhodnutím schválil postup zadavatele, kterým byli vyloučeni z projednávání zakázky všichni dodavatelé kontejnerů do užité hmotnosti 10.500 kg, pak s tímto tvrzením žalovaný nesouhlasí. Zadavatel změnil zadávací dokumentaci a následně v souladu s § 52 odst. 2 ZVZ poskytl informaci o změně všem subjektům, o kterých mu bylo známo, že zvažují podání nabídky, přičemž relevantním dokladem tohoto zájmu je pro zadavatele vyžádání dokumentace. Není tedy pravdou, že by byl žalobce vyloučen z účasti v zadávacím řízení, neboť žalobce měl možnost si zadávací dokumentaci vyzvednout a následně podat nabídku na část veřejné zakázky, jak to umožňovala zadávací dokumentace. V této souvislosti žalovaný opakovaně zdůrazňuje, že dodatečná informace na základě žádosti uchazeče (později vítězného) byla poskytnuta všem, kterým byla poskytnuta zadávací dokumentace dne 21.11.2005, tedy 15 dnů před uplynutím lhůty stanovené pro podání nabídek. V této lhůtě celkem 4 uchazeči reflektovali na změnu zadávací dokumentace a nabídku podali. Ustanovení § 52 odst. 2 ZVZ přitom zadavateli takto postupovat umožňuje.

Pokud jde o další námitky, k nim žalovaný poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, případně dodal, že námitka je bezpředmětná (ve vztahu k porušení § 65 a § 66 ZVZ), neboť zadavatel tím, že vybral vítězného uchazeče, své právo odmítnout všechny předložené nabídky a právo neuzavřít smlouvu se žádným uchazečem nevyužil.

Žalovaný za nedůvodné považuje obecné žalobcovy tvrzení, že žalovaný překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je zneužil, pokud při neexistenci podrobné úpravy obsažené v ZVZ vykládal jeho jednotlivá ustanovení

v rozporu se zněním, důvodem i účelem ZVZ. Je-li sporu o to, zda žalovaný svým rozhodnutím akceptoval nezákonný rozsah změny zadávací dokumentace, pak žalovaný opakovaně uvádí, že podle ZVZ zadavatel může změny zadávací dokumentace provést. Ze ZVZ přitom nelze dovodit, jakou změnu zadávací dokumentace je zadavatel oprávněný učinit a naopak jakou již učinit nemůže. Je tedy na posouzení žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, zda změna zadávací dokumentace je takového rozsahu, že ji již fakticky nelze považovat za povolenou změnu zadávací dokumentace, ale za nové vymezení předmětu veřejné zakázky. V projednávaném případě dospěl žalovaný k závěru, že změna zadávacích podmínek učiněná během lhůty pro podání nabídek nebyla z hlediska technologie natolik významnou, aby na ni nemohl uchazeč ve lhůtě pro podání nabídek reagovat. Skutečnost, že zadavatel obdržel nabídky od čtyř uchazečů, tento názor dle tvrzení žalovaného potvrzuje. Žalovaný tedy žalobcovu názoru, že změna zadávací dokumentace byla natolik velkou, že se vlastně jednalo o nové zadávací řízení, nepřisvědčuje. Změna předmětu zadávací dokumentace tedy byla učiněna dle názoru žalovaného v souladu se ZVZ.

Ze shora uvedených důvodů tedy žalovaný navrhuje žalobu v celém rozsahu zamítnout.

V replice k vyjádření žalovaného setrval žalobce na svých žalobních bodech, jak je prezentoval v žalobě samé.

Účastníci po dobu řízení před soudem svoje procesní stanoviska nezměnili.

II. Správní spisy

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným a ze zadávací dokumentace soud zjistil zejména následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Zadavatel oznámil zahájení zadávacího řízení na veřejnou zakázku „kontejner ISO C – nákup“ dne 26.9.2005 na centrální adrese pod evidenčním číslem 50012814. Ve lhůtě pro podání nabídky podali svoje nabídky čtyři uchazeči. Jeden z těchto uchazečů před podáním nabídky požadoval od zadavatele poskytnutí dodatečné informace k zadávací dokumentaci (fakticky k ní vznesl dotazy). Mimo jiné žádal upřesnění údaje ohledně stanovení užitečné hmotnosti 18.000 kg, jak bylo uvedeno v zadávací dokumentaci. Zadavatel v reakci na tento dotaz uvedl, že výpočet minimální užitečné hmotnosti byl chybný, neboť nelze tuto hmotnost stanovit ve výši 18.000 kg. Proto zadavatel upřesnil údaje obsažené v zadávací dokumentaci tak, že ohledně provozní hmotnosti uvedl maximální hmotnost 16.500 kg a ohledně nevyšší povolené hmotnosti nákladu uvedl údaj 10.500 kg. Zároveň zadavatel údaje obsažené v této odpovědi doručil i těm uchazečům, kteří si vyzvedli zadávací dokumentaci. Zatímco tedy v zadávací dokumentaci (bod A. 2.) byly uvedeny údaje týkající se hmotnosti tak, že byla stanovena pohotovostní hmotnost max. 4.500 kg, užitečná

hmotnost min. 18.000 kg, celková hmotnost max. 24.000 kg, z odpovědi zadavatele poskytnuté k dotazu jednoho z uchazečů všem osobám, které si vyzvedly zadávací dokumentaci, jsou uvedeny tyto údaje: provozní hmotnost max. 16.500 kg, nejvyšší povolená hmotnost nákladu min. 10.500 kg. Proti shora popsané změně zadávací dokumentace brojil žalobce nejprve námitkami u zadavatele, následně návrhem podaným správnímu orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně řízení podle § 101 odst. 5 ZVZ zastavil, neboť neshledal porušení ZVZ ze strany zadavatele. Pokud jde o shora popsanou změnu zadávací dokumentace, k ní správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že § 48 odst. 1 ZVZ stanoví, že zadávací dokumentace vymezuje předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Tato podmínka byla dle správního orgánu splněna i poté, co zadavatel na žádost jednoho z dodavatelů, kterým byla zadávací dokumentace poskytnuta, poskytl dodatečnou informaci. Povaha upřesnění objektivně ve vztahu k předmětu veřejné zakázky a zadávací dokumentaci jako celku nepředstavuje zahájení nového zadávacího řízení, ani jeho nezbytnost. Legitimitu pro takovéto upřesnění lze nalézt v § 52 ZVZ, které takovou možnost nevylučuje, jakož i v bodu 10.2. b zadávací dokumentace, kde si zadavatel vyhradil právo doplnit nebo změnit podmínky zadávacího řízení v průběhu lhůty pro podání nabídek. Zadavatel tedy splnil povinnost, kterou mu ukládá § 52 odst. 2 ZVZ, postupoval transparentně a nediskriminačně. Žalobce na svém názoru, jak jej prezentuje i nyní v žalobě, setrval i po vydání rozhodnutí prvostupňového orgánu, žalovaný se však se správním orgánem I. stupně ztotožnil, žalobcův rozklad zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), přitom jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud v rámci přezkumu determinovaném zásadně ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. shledal žalobu důvodnou. Rozhodl přitom bez jednání za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil a žalobce k výzvě soudu nesouhlas s takovým rozhodnutím o věci samé nevyjádřil.

Spornou je mezi žalobcem a žalovaným otázka rozsahu změny zadávací dokumentace týkající se technické specifikace požadovaného chladicího kontejneru a hodnocení jejích důsledků; i žalovaný totiž připouští, že zadávací dokumentace změněna byla.

Podle § 48 ZVZ zadávací dokumentace vymezuje předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, včetně požadovaného množství. Zadávací dokumentace obsahuje technické specifikace předmětu veřejné zakázky. Za správnost a úplnost zadávací dokumentace odpovídá zadavatel (vše podáváno z odstavce 1). Zadávací dokumentace musí obsahovat obchodní podmínky, požadavek na způsob zpracování nabídkové ceny, včetně platebních podmínek, podmínky, za

nichž je možno překročit výši nabídkové ceny, a jiné požadavky pro realizaci veřejné zakázky (odstavec 2).

Podle § 52 ZVZ je uchazeč nebo zájemce oprávněn požadovat po zadavateli dodatečné informace k zadávací dokumentaci. Žádost musí být písemná a musí být zadavateli doručena nejpozději 12 dnů před uplynutím lhůty pro podání nabídek (odstavec 1). Podle odstavce 2 pak platí, že byla-li žádost o dodatečné informace k zadávací dokumentaci doručena ve stanovené lhůtě, je zadavatel povinen poskytnout uchazeči nebo zájemci dodatečné informace k zadávací dokumentaci nejpozději do 7 dnů před uplynutím lhůty stanovené pro obdržení nabídek. Tyto dodatečné informace, včetně přesného znění žádosti, poskytne zadavatel i všem ostatním uchazečům nebo zájemcům, kterým byla zadávací dokumentace poskytnuta.

Smyslem požadavku na určitost, kompletnost a dostatečnou podrobnost zadávací dokumentace vyjádřeného v § 48 odst. 1 ZVZ je dosažení stavu, kdy nabídka bude směřovat k uspokojení skutečných požadavků zadavatele, kdy její obsah nebude fakticky „diktován“ ze strany dodavatele, kdy dodavatelé ze zadávací dokumentace vyplynou konkrétní informace, na základě kterých se sám rozhodne, zda se o veřejnou zakázku hodlá ucházet, a kdy nabídky reagující na podmínky uvedené v zadávací dokumentaci budou vzájemně srovnatelnými. Proto se zadávací dokumentací rozumí souhrn všech dokumentů, které stanoví konkrétní požadavky zadavatele na zpracování nabídky. Požadavky uvedené v zadávací dokumentaci jsou součástí zadávacích podmínek ve smyslu § 17 písm. a) ZVZ. Základem zadávací dokumentace je tedy co nejpřesnější vymezení předmětu veřejné zakázky provedené natolik podrobným způsobem, který na jedné straně umožní sestavení nabídky, na straně druhé není vůči jednotlivým dodavatelům diskriminační a skutečný předmět veřejné zakázky nijak nezkresluje. Předmětem hodnocení nabídek podle § 62 ZVZ pak mohou být pouze takové nabídky, jež odpovídají zadávací dokumentaci. Zadávací dokumentace má konečně rozhodující význam i pro konečnou podobu smlouvy o realizaci veřejné zakázky, neboť ta musí být podle § 66 odst. 2 ZVZ v souladu s nabídkou, která musí respektovat zadávací dokumentaci.

Ze shora uvedeného vyplývá nepřipustnost takového postupu zadavatele, kdy by zadávací dokumentace poskytnutá jednotlivým uchazečům vykazovala vzájemné obsahové rozdíly. Z týchž důvodů je třeba za nepřijatelný považovat rovněž takový postup, kterým by zadavatel po prvním zpřístupnění zadávací dokumentace měnil, a to byť jen částečně, její obsah. Takové jednání zadavatele, přestože není žádným z ustanovení ZVZ *expressis verbis* zakázané, by bylo v rozporu se zřetelným smyslem požadavku na určitost, kompletnost a dostatečnou podrobnost zadávací dokumentace vyjádřeného v § 48 odst. 1 ZVZ a se základními zásadami, jimiž musí být zadávací řízení ovládáno, zejména se zásadou transparentnosti zadávacího řízení a zásadou zákazu diskriminace kteréhokoli dodavatele, jak jsou podávány z § 25 odst. 1 ZVZ. Změna zadávacích podmínek v průběhu zadávacího řízení může skutečně způsobit faktickou eliminaci nabídek těch dodavatelů, kteří se nehodlali o veřejnou zakázku

ucházet za podmínek vyplývajících z původní zadávací dokumentace (neboť takové plnění by dle jejich úvahy poskytnout nemohli), avšak po její změně mohli zadavatelem poptávané plnění realizovat, a tedy o veřejnou zakázku by se ucházet hodlali. To je ostatně i věcnou podstatou žalobcova tvrzení.

Pokud jde o postup zadavatele v režimu § 52 ZVZ, ten dopadá toliko na poskytování dodatečných informací o zadávací dokumentaci ze strany zadavatele. Tímto postupem tedy nemůže být zadávací dokumentace měněna, ale mohou být toliko vysvětlovány nejasnosti, které by z jejího obsahu mohly vyplývat, či upřesňovány údaje v zadávací dokumentaci obsažené, které pro svoji nekonkrétnost brání řádnému zpracování nabídky. Toto ustanovení tedy dopadá na situace (jež by se měly v praxi vyskytovat výjimečně), kdy přes sebevětší pečlivost věnovanou přípravě a zhotovení zadávací dokumentace se stane, že některé informace v ní obsažené působí nejasně či nedostatečně konkrétně. Pak se tedy může dodavatel, který si vyžádal zadávací dokumentaci, obrátit na zadavatele se žádostí o poskytnutí dodatečné informace, a zadavatel pak má povinnost tuto doplňující informaci poskytnout. Třeba i zde zdůraznit, že žádost o poskytnutí dodatečných informací směřující zadavateli a poskytnutá informace zadavatelem musí směřovat výlučně k vyjasnění, upřesnění nebo konkretizaci údajů, které jsou již v zadávací dokumentaci obsažené. Není přípustné, aby zadavatel prostřednictvím poskytnutí dodatečných informací podle § 52 odst. 1 ZVZ v průběhu zadávacího řízení měnil konkrétní předmět veřejné zakázky nebo byl jen částečně modifikoval zadávací dokumentaci.

Za situace, kdy v bodu A.2. zadávací dokumentace (Stručná takticko-technická data) zadavatel pro chladicí dvoukomorový kontejner ISO C stanovil požadavky na hmotnost tak, že uvedl „pohotovostní hmotnost max. 4.500 kg“, „užitečnou hmotnost min. 18.000 kg“ a „celkovou hmotnost 24.000 kg“, a v odpovědi na dotaz později vítězného uchazeče výslovně uvedl, že „...výpočet minimální užitečné hmotnosti byl chybný...“ a údaje týkající se požadavku pro chladicí dvoukomorový kontejner ISO C upravil tak, že uvedl „provozní hmotnost max. 16.500 kg“ a „nejvyšší povolenou hmotnost nákladu min. 10.500 kg“, pak skutečně došlo ke změně zadávací dokumentace (bez ohledu na to, že se týkala toliko části poptávaného plnění – chladicího kontejneru), a to nepřipustně, jak soud shora uvedl.

K témuž závěru ohledně změny zadávací dokumentace dospěl i žalovaný (str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaného, bod 11.), nesprávně však vyhodnotil, že není-li změna zadávací dokumentace v ZVZ *expressis verbis* zakázána, lze ji za splnění podmínek podávaných z § 52 odst. 2 ZVZ provést (tedy fakticky tehdy, pokud jsou s takovou změnou seznámeni všichni zájemci, kteří si vyzvedli původní zadávací dokumentaci).

Ze shora uvedeného tedy soud uzavírá, že zadavatel odpovědí na doplňující dotaz později vítězného uchazeče toliko nevysvětloval nejasnosti, které by z obsahu původní zadávací dokumentace vyplývaly, ani toliko neupřesňoval údaje v původní zadávací dokumentaci obsažené, ale tyto údaje měnil. Změnu technických podmínek

obsažených v zadávací dokumentaci přitom nemohl provést postupem podle § 52 ZVZ, byť formálně postup tam stanovený dodržel.

Žalovaný se tedy dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávné interpretaci § 48 a § 52 ZVZ. Žalovaný dospěl ke správným skutkovým zjištěním, že zadávací dokumentace byla změněna, nevyvodil z nich však správný právní závěr, a sice že změna zadávací dokumentace je nepřipustná a nelze ji zhojit ani postupem podle § 52 ZVZ.

Ze shora uvedených důvodů tedy soud shledal žalobu důvodnou a podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. soud zároveň vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Ke zrušení § 78 odst. 3 s.ř.s., tedy ke zrušení rozhodnutí, jež napadenému rozhodnutí žalovaného předcházelo, soud důvody neshledal. V dalším řízení nechť žalovaný s respektováním shora podaného právního názoru soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) znovu posoudí postup zadavatele a vyvodí z něj správné právní závěry.

Pokud jde o náklady řízení, o nich soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 5 s.ř.s. Plný úspěch ve věci měl žalobce, tomu tedy náleží právo na náhradu nákladů proti žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení ve výši 2 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, právo na jejich náhradu tedy soud přiznal společně s náklady právního zastoupení ve výši 2 150,- Kč (dva úkony právní služby uskutečněné před účinností vyhlášky č. 276/2006 Sb., kterou byla novelizována vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, tj. převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu ve věci – žaloba – ve výši 2 000,- Kč podle § 7, § 9 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) společně se dvěma režijními paušály ve výši 150,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů), a dále ve výši 2 400,- Kč (jeden úkon právní služby uskutečněný po účinnosti vyhlášky č. 276/2006 Sb. – replika k vyjádření žalovaného – ve výši 2 100,- Kč podle § 7, § 9 a § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb., společně s jedním režijním paušálem ve výši 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.), celkem tedy ve výši 4 550,- Kč. K zaplacení soud stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu.

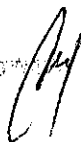
Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou

vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 14. června 2007

Za senát vyhotov:
Karel J. Mareš

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu